

Nhân Ngày Hiên Mẹ u, chúng tôi xin được phép chia sẻ với các bạn thanh thiếu niên một vài lời tâm tình:

Các em thân mến, mỗi năm cứ đến ngày Chúa Nhật hai trong tháng Năm, tức là Hoa Kỳ đây chúng ta có ngày lễ cho các bà mẹ, là ngày lễ cho con cái ghi ơn Mẹ. Có lẽ hàng năm còn một tiếu học trò, vào dịp này, theo sự hướng dẫn của thầy cô trưởng, các em thường viết một thiệp mang về cho Mẹ với những lời chúc ngây ngô nhưng đầy yêu thương. Bây giờ ở trung học, dĩ nhiên rồi, không còn ai nhắc các em viết thiệp cho Mẹ nữa. Không biết các em có còn nhớ hay suy nghĩ gì đến ngày lễ này không? Nhân ngày Lễ Mẹ năm nay, chúng tôi xin chia sẻ với các em một vài lời tâm tình.

Có lẽ các em đang bận rộn với việc học hành, thi cử cuối niên học, cũng có thể các em đang bận rộn vui chơi với bạn bè, hoặc học hỏi với người yêu. Các em có nhiều chuyện để suy nghĩ bao nhiêu việc đang làm bận tâm các em. Nhưng hôm nay chúng tôi xin các em hãy tạm gác những bận rộn đó qua một bên, dành vài phút và nghĩ lại đến người đã sinh ra các em, người đã nuôi nấng các em cho đến ngày hôm nay. Các em có biết không, trên trần gian này ngoài Chúa ra không ai thương các em bằng cha mẹ. Nhất là Mẹ, Mẹ sinh ra em nên em là một phần của đời Mẹ, một phần của con người Mẹ. Dù đời con bao nhiêu tuổi, tình thương người Mẹ dành cho con vẫn không thay đổi. Mẹ đã mang nặng đẻ đau và chịu bao khó nhọc để sinh em được vui vẻ, thoải mái. Khi em mới chào đời, Mẹ sung sướng ôm vào lòng, niềm vui đó không bút mực nào tả hết và chắc hẳn người mẹ đã làm Mẹ mẹ ơi hiểu được. Rồi Mẹ nuôi nấng, chăm sóc em từng ngày. Suốt ngày Mẹ bận rộn. Ban đêm giấc ngủ của Mẹ cũng không tròn, vì lúc nào Mẹ cũng lo cho em. Khi em ốm đau, bệnh, bị ngã, tìm Mẹ thì tức tưởi. Lúc em yên lành ngủ say lòng Mẹ thì vui. Khi em bắt đầu tập nói, tiếng nói bi bô của em là âm nhạc cho tai Mẹ. Niềm vui của Mẹ lớn theo năm tháng, theo đà tăng trưởng của em. Niềm vui đó tràn đầy khi em gập gối bên Mẹ, thì thầm với Mẹ những chuyện vui buồn. Khi em quỳ gối bên chân Mẹ khóc đòi đi theo Mẹ, dù ngoài mặt Mẹ rầy la nhưng trong lòng Mẹ sung sướng vì em cần đến Mẹ. Nhưng không biết bắt đầu từ lúc nào em dần dần rời xa Mẹ. Em không muốn gần bên Mẹ, không nói chuyện với Mẹ nữa. Và hiểu biết không còn cần Mẹ trong cuộc đời. Có khi em còn thấy Mẹ như là người cản trở em, làm cho em bị gò bó khó chịu, bức bối một tí do và em tìm cách tránh mặt Mẹ. Không những thế khi Mẹ khuyên bảo em còn cãi lại Mẹ, hoặc nói với Mẹ những lời không đẹp khiến Mẹ buồn thất vọng. Em đã thay đổi quá nhiều. Nhưng dù cho em có thay đổi thế nào đi nữa, Mẹ vẫn là Mẹ của em và vẫn yêu thương em, tình thương đó không bao giờ thay đổi. Khi em làm điều sai quấy, vì thương yêu Mẹ mẹ ơi la mắng, sửa dạy. Mẹ sợ em đi vào con đường sai lầm rồi mang họa vào thân. Nếu Mẹ có lòng thì cũng chỉ vì yêu thương em, muốn em nên người, muốn đời sống em sau này được sung sướng, vì thế em đừng

giờ n Mẹ vì nhng l i nh c nh s a d y đó, nhng hã c m n M. Có l em không bi t đi u n y, đó là lúc còn nh em c n M, nhng bây giờ M c n em. Ngày tr c em c n M và mu n g n bên M bao nhiêu thì bây giờ M c n em và mu n g n bên em b y nhiêu. M c n em thăm h i, trò chuy n, c n nhng s chă m sóc t nh c a em. Nhng em ch nghĩ t i vi c h c hành, đ n b n bè, đ n ni m vui c a mình mà quên đi ng i th ng yêu em nh t trên đ i. Em càng l n, càng g n đ n lúc ph i l i gia đình đ t l p, M càng c m th y m t mát và lo bu n, vì M bi t r i đây mình s ph i đ i di n v i cô đ n. Vì th lúc em chu n b l i gia đình đ t l p, ch ng h n nh đi h c xa, đi làm xa, ho c l y v , l y ch ng, em hã t nh và bén nh y tr c nhng c m xúc c a M, đ ng ch nghĩ đ n ni m vui c a mình mà vô tình làm cho M thêm đau bu n. Trong nhng lúc đó em c n quan tâm, chă m sóc M đ c bi t đ M đ c an i vì th y r ng dù em đi xa hay có gia đình riêng, M không m t em, em v n là con c a M và v n th ng yêu M. N u em là ng i con gái s p l y ch ng, ng i con trai s p c i v , em nên dành thì giờ g n bên M, trò chuy n, tâm tình, nh c l i nhng k ni m đ p v i M khi em còn nh , nhng s chă m sóc M dành cho em. Nhng đi u đó s xoa d u n i đau bu n trong lòng M và giúp M can đ m đ i di n v i ngày mai khi em không còn g n bên M n a.

Có m t đi u khác n a mà em không nghĩ đ n, đó là khi em b t đ u l n thì M b t đ u ph i đ i di n v i tu i già, tóc b t đ u b c. Nét m t không còn t i tr nh nhng năm tr c, s c kh e c a M cũng b t đ u đi xu ng. T t c nhng đi u n y d khi n M bi quan, chán n n, d bu n, d khóc. Cũng có th M đang đ i phó v i b nh t t, nhng không nói cho em bi t, vì không mu n em lo l ng. Có l M đang ch em h i thăm đ chia x v i em nhng u t đó. Nhng em không bao giờ quan tâm đ n M hay dành thì giờ cho M nên M không th m l i. M lúc nào cũng th ng em nhng có th vì nhng trách nhi m ch ng ch t trong gia đình, nhng b n r n tràn đ n tri n miên trong cu c s ng, M nh không còn thì giờ g n gửi bên em.

M không đ c tr ng đ ng trong môi tr ng gi ng nh em nên l m khi M không hi u em và khó thông c m v i em. Dù v y, M s n sàng làm t t c nhng gì có th làm đ c, mang đ n cho đ i s ng em ni m vui và h nh phúc. Tuy nhiên M cũng là con ng i b t toàn, nên có nhng lúc l m l , th t b i. Có nhng lúc y u đ u i không ch ng ch i đ c v i nhng th thách trong đ i. Có lúc M thi u khôn ngoan, t nh , ho c thi u kiên nh n tr c nhng s thay đ i c a em. Em c n thông c m v i M và th ng M. Em cũng nên nói cho M bi t nhng đi u em m c ho c trông mong n i M, có nh th M m i hi u em, em m i hi u M và m con m i có th thông c m nhau. Em đ ng chê M l i th i, c hũ, nhng hã nh r ng M đ c sinh ra và l n lên trong m t hoàn c nh khác, đ c h p th m t văn hóa khác, m t l i giáo d c khác. Chính vì th , M có tiêu chu n s ng khác, cách suy nghĩ, ăn m c, nói năng cũng khác v i em. Nhng khác không nh t thi t là không đúng. M i khi M la r y, nh c nh hay ngăn c m em làm m t đi u gì. Em hã suy nghĩ l i và vâng l i M. S vâng l i đó giúp em tránh đ c nhng nguy hi m trong đ i. L i Chúa trong Kinh Thánh nh c nh ng i làm con nhng l i nh sau:

Hỡi con, hãy giữ lấy rắn bèo của cha, chắc làa bỏ các phép tục của mẹ con, khá ghi tục nó nơi lòng con luôn luôn, và đeo nó nơi cổ con, khi con đi các lối đó sẽ dẫn dắt con, lúc con ngủ nó gìn giữ con và khi con thức dậy thì nó sẽ trò chuyện với con (Châm Ngôn 6:20-22)

Vì đức cha mẹ lo cho ăn mặc, đức cha có nhiều công việc hành, em có thể có kiến thức cao hơn Mẹ, hiểu biết nhiều hơn Mẹ, nhưng đừng xem thường Mẹ. Mẹ vốn là người khôn ngoan và có nhiều kinh nghiệm sống hơn em. Chúng ta cần ghi nhớ lấy Chúa đây sau đây:

Hãy nghe lấy cha đã sinh ra con, chắc khinh bỏ Mẹ con khi người trẻ nên già yếu

Nếu em đức mẹ đang sống gần bên Mẹ, hãy làm cho Mẹ vui, đừng chờ đợi khi Mẹ không còn nữa rồi khóc lóc than tiếc. Bỏ có cha mẹ, đừng xem bỏ quan trọng hơn Mẹ. Đừng bao giờ nói hay làm điều gì khiến Mẹ phải đau lòng. Nếu em đang sống chung với cha mẹ đừng có xa như người thuê nhà, nhưng hãy phải giúp Mẹ lo việc nhà, tìm công việc kiếm tiền, nói nhưng lấy khích lệ, an ủi, hãy đem lấy niềm vui cho Mẹ. Đừng kết thúc lấy tâm tình hôm nay chúng tôi xin gửi đến các em câu chuyện có thể sau đây:

Có một thiếu niên nọ, sống trong gia đình nghèo khổ, nên lúc nào cũng muốn đức cha đi ra khỏi nhà, em muốn đi thật xa, khỏi vòng kiểm soát của cha mẹ đức cha do làm tốt công việc gì mình muốn. Khi học gần hết bậc trung học, em có tình yêu một bạn nữ cùng trường đi học cùng một trường bang thật xa. Khi biết quyết định của em, cha mẹ em phải buồn nhưng vì không muốn làm hỏng chuyện tình của con nên đành để con đi. Chàng thiếu niên đi học xa nhà đức cha 2 năm thì người mẹ bắt gặp ngã bệnh. Cha chàng gửi đi tin báo tin và báo phải về ngay. Khi chàng thiếu niên về đến nhà thăm Mẹ thì bà đã hôn mê không còn biết gì nữa. Người bên giường bệnh, nhìn mẹ nằm mê man, người con chợt suy nghĩ: “Đây là mẹ của tôi sao, là người đã sinh ra tôi yêu thương, nuôi nấng tôi, lo cho tôi tốt công việc và sống, tôi sắp phải một người rồi sao?”

Tất nhiên nhưng hình ảnh trong quá khứ hiện ra rõ ràng trong trí anh, như một cuốn phim đức cha chiếu lấy. Anh thấy mẹ bệnh, ốm yếu, và anh, đứa con đi học một ngày, chăm lo thu xếp cơm khi anh đau ốm. Bao nhiêu lần mẹ quỳ bên giường của người con cho anh, xin Chúa điều tốt đẹp sống anh. Anh cũng nhớ lấy những lần mẹ đưa anh đi mua quần áo, cho anh tiền khi anh cần. Nhưng buổi chiều Mẹ đang trong bếp nấu những món ăn anh thích. Đêm mẹ thức khuya người đan áo cho anh hay giúp anh làm bài. Tất cả khi đi xa nhà anh chỉ nghĩ khi gửi đi tin

thoại và hỏi thăm mẹ, ngoại trừ một vài lần gọi và xin tiền. Khi mẹ gọi điện thoại qua nhà của anh khuyên anh về với gia đình kia, anh bác bỏ và không muốn nghe. Gần đây khi mẹ có việc gì cần gọi anh xin, anh đã gọi điện cúp điện thoại. Anh đâu biết rằng mấy tháng nay sức khỏe mẹ đã giảm sút nhiều. Lúc đó bao nhiêu ý nghĩ khác nhau tràn đến làm tan nát lòng anh, mẹ yêu thương lo lắng cho anh như thế nhưng anh đã trả ơn mẹ bằng những lời nói vô lý, bằng sự trách móc giận dữ. Khi anh đi chơi với bạn, mẹ thức chờ bên cửa, anh bác bỏ nói: “Mẹ không cần phải thức chờ như vậy, con lớn rồi”. Có một lần mẹ khuyên dạy, anh trả lời: “Con biết rồi mẹ đừng nói nữa, Mẹ đừng chen vào đời sống con nữa!” Anh đâu ngờ rằng, muốn được tự do, tự lập anh đã gạt mẹ ra khỏi đời sống, đã nói và làm những điều làm cho lòng mẹ đau đớn và anh tự trách mình: “Đó là cách tôi trả ơn cho mẹ tôi sao?” Quá căm giận lúc đó anh cuống xuýt quát mắng và nói: “Mẹ ơi! Con thương mẹ, xin Mẹ tha lỗi cho con.” Nhưng tiếc là đã trễ, mẹ anh đã không nghe được lời anh nói!

Minh Nguyên

Chương Trình Phát Thanh Tin Lành